

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

Вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено

Громадською радою доброчесності

14 квітня 2017 р.

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду

Панової Ірини Юріївни

критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про **Панову Ірину Юріївну** (далі – Кандидат), яка є суддею Вищого господарського суду України, Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

1. Кандидат працює суддею Вищого господарського суду України з 2005 року, а в судовій системі загалом - понад 25 років. У відповідь на офіційний запит Рада отримала інформацію (Додаток 1) про те, що Департаментом спеціальних розслідувань Генеральної прокуратури України (далі – ДСР ГПУ) здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні №42013110000001050 за підозрою колишнього Голови Вищого господарського суду України Татькова В.І., його колишнього заступника Ємельянова А.С. (нині суддя Вищого господарського суду України) та колишнього головного спеціаліста канцелярії (на правах відділу) управління документального забезпечення Вищого господарського суду України Катасонової Є.Б. у вчиненні злочинів проти правосуддя – втручання в діяльність судових органів та незаконне втручання в роботу автоматизованої системи документообігу суду, тобто у вчиненні злочинів, передбачених ч. 2 ст. 376, ч. 2 ст. 376-1 КК України (далі - кримінальне провадження).

Кримінальне провадження розпочато за фактом здійснення вищими посадовими особами Вищого господарського суду України систематичних втручань в автоматизовану систему документообігу суду (далі – АСДОС). У процесі досудового розслідування були встановлені факти здійснення тиску на суддів Вищого господарського суду України, систематичного втручання у діяльність суддів та процес здійснення правосуддя. Причому, таке втручання здійснювалося організаторами

злочину у винятково цинічний та зухвалий спосіб - шляхом підкорення собі органу суддівського самоврядування.

У порушення принципів роботи автоматизованої системи документообігу суду щодо об'єктивності, вірогідності (випадковості) розподілу справ, черговості та рівної кількості справ для кожного судді, з 01.01.2011 р. у Вищого господарського суду України було впроваджено 45 спеціалізацій суддів. При цьому, значна кількість спеціалізацій мала штучний характер та фактично дублювалася.

Досудовим розслідуванням на цей час встановлено 10 546 випадків розподілу справ (заяв) на одного суддю Вищого господарського суду України (безальтернативно) у так званих «тотожних» спеціалізаціях та 10 816 випадків внесення до автоматизованої системи документообігу Вищого господарського суду України недостовірних відомостей щодо можливості участі судді в автоматизованому розподілі справи (касаційної скарги). У період часу з 01.01.2011 р. до 01.05.2014 р. за такими «тотожними» спеціалізаціями, автоматизований розподіл у яких відбувався безальтернативно, були визначені такі судді: Акулова Н.В., Алєєва І.В., Бакуліна С.В., Барицька Т.Л., Борденюк Є.М., Владимиренко С.В., Волков Р.В., Величко Н.Л., Данилова Т.Б., Добролюбова Т.В., Дерєпа В.І., Демидова А.М., Євсіков О.О., Запорощенко М.Д., Заріцька А.О., Кравчук Г.А., Картере В.І., Кот О.В., Круглікова К.С., Князьков В.В., Корсак В.А., Козир Т.П., Кравчук Г.А., Новікова Р.Г., Малетич М.М., Мирошниченко С.В., Остапенко М.І., Удовиченко О.С., **Панова І.Ю. (Кандидат)**, Плюшко І.А., Прокопанич Г.К., Першиков Є.В., Самусенко С.С., Хрипун О.О., Швець В.О., Шевчук С.Р. та Чернов Є.В.

Кандидата віднесено слідством до групи суддів Вищого господарського суду України, на яких здійснювався розподіл справ з порушенням порядку, встановленого законом.

На цей час у кримінальному провадженні як свідків допитано 30 суддів Вищого господарського суду України. Усі ці судді формально дають показання та відповідають на запитання слідчого. Водночас, при явних ознаках неправомірності дій під час розподілу справ (касаційних скарг) між судьями Вищого господарського суду України вони не надають викривальні показання щодо осіб, причетних до указаних неправомірних дій, чим не сприяють розкриттю злочинів, повному, всебічному та об'єктивному з'ясуванню всіх обставин провадження.

Неухильно слідуючи принципу презумпції невинуватості, Рада не робить стверджувальних висновків про причетність Кандидата до зазначених злочинів, щодо яких здійснюється розслідування. Проте наявна у Ради інформація з кримінального провадження дає обґрунтовані підстави вважати, що ним встановлені факти тривалого існування в Вищому господарському суді України негативної неформальної практики щодо організації розподілу справ. Така практика мала можливість утвердитися в

Вищому господарському суді України лише за активної чи мовчазної згоди з нею суддів цього суду з нехтуванням принципу незалежності судді.

Призначення будь-якої особи на посаду судді має відбуватися з врахуванням її минулої професійної діяльності та того, як вплине перебування цієї людини на посаді судді під кутом зору необхідності підвищення рівня суспільної довіри до суду.

Незалежність судів є основним принципом побудови ефективного правосуддя. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що суддя у своїй діяльності щодо здійснення правосуддя є незалежним від будь-якого незаконного впливу, тиску або втручання.

Статтею 5 Кодексу суддівської етики визначено, що незалежність судді під час здійснення правосуддя є передумовою дії принципу верховенства права та невід'ємною складовою справедливого суду.

Відповідно до ст. 2 Кодексу суддівської етики суддя має уникати будь-якого незаконного впливу на його діяльність, пов'язану зі здійсненням правосуддя, та бути незалежним від своїх колег у процесі прийняття рішень. Він не має права використовувати своє посадове становище в особистих інтересах чи в інтересах інших осіб та не повинен дозволяти цього іншим. А ст. 3 цього Кодексу вимагає від судді докладати всіх зусиль до того, щоб на думку розсудливої, законслухняної та поінформованої людини його поведінка була бездоганною. Ці норми засвідчують, що суддя має займати не пасивну, а активну позицію у відстоюванні своєї незалежності і не лише сам не втручатись у діяльність інших суддів, але й не дозволяти цього іншим.

Наведені факти свідчать, що Кандидат протягом тривалого часу не лише не вчиняв активних дій з метою припинення системного незаконного впливу на процеси розподілу справ, але й щонайменше пасивно сприяв цим процесам. А коли ці факти було викрито, не вживає активних дій з метою сприяння ефективному розслідуванню цих справ. Це свідчить про порушення Кандидатом основоположних засад принципу незалежності судді.

2. 26.04.2011 р. Вищий господарський суд України під головуванням Кандидата ухвалив рішення у справі за №Б29/117-09-7 (додаток 2), яким відмовився визнати грошові вимоги, які ґрунтувалися на рішенні Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті України та було приведено до виконання рішенням суду першої інстанції. Таке рішення Вищого господарського суду України суперечить практиці Європейського суду з прав людини та порушує право на

справедливий суд, гарантоване ст. 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод. Так, у рішенні від 03.04.2008 р. у справі «Компанія «Регент» проти України» Європейський суд з прав людини вказав, що Міжнародний комерційний арбітражний суд є «судом, встановленим законом», а його рішення прирівнюються до рішень інших судів, які підлягають обов'язковому виконанню. Ухвалене Кандидатом рішення було оскаржено до Європейського суду з прав людини та буде розглянуто Судом за провідним («пілотним») рішенням «Юрій Миколайович Іванов проти України» (додаток 3).

Таким чином, Кандидат причетний до ухвалення свавільного рішення, в якому знехтувано нормами українського законодавства та міжнародними стандартами.

3. Аналіз декларацій Кандидата за 2013-2015 роки дає підстави для висновку невідповідність витрат та майна Кандидата задекларованим доходам. Так, у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави та місцевого самоврядування, за 2015 р., поданій 28.11.2016 р., Кандидат вказала право на користування земельною ділянкою площею 990 кв. м у м. Українка Обухівського району Київської області, яке набула ще 14.05.2013 р. від громадянки України Лазаревої Лідії Дмитрівни. Проте **вказана земельна ділянка не була задекларована Кандидатом ні в деклараціях про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за [2013](#), [2014](#) роки, ні у паперовій декларації за [2015](#) р.**

У разі недостовірності відомостей щодо наявності майна (майнових прав), зазначених у деклараціях про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, до Кандидата як судді мала бути застосована заборона, визначена Законом України «Про очищення влади», протягом десяти років обіймати посади, щодо яких здійснюється очищення влади (люстрація). Порівняння змісту декларацій за різні роки з очевидністю вказує на те, що перевірка за цим Законом була проведена неналежним чином, що дало можливість Кандидатові уникнути застосування цієї заборони.

Відповідно до декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави та місцевого самоврядування, за 2015 р., у березні 2015 р. Кандидат придбала автомобіль марки Jaguar XF 2014 р. випуску на суму 1 209 740 грн. Дохід Кандидата за попередній рік склав 1 116 179 грн, з яких 825 000 - дохід від відчуження майна. З огляду на необхідність утримання наявного рухомого та нерухомого майна у Кандидата, а також забезпечення побутових потреб джерело походження коштів на придбання вказаного авто видається сумнівним.

Таким чином, Громадська рада доброчесності дійшла висновку, що професійна діяльність **Панової Ірини Юрїївни** на посаді судді Вищого господарського суду України не сприяла утвердженню принципу верховенства права та поваги до прав і свобод людини, підтриманню авторитету суду та відновленню довіри до судової

влади.

На підставі викладеного, Громадська рада доброчесності вважає, що **Кандидат Панова Ірина Юріївна не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики.**

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки

1. Лист Начальника Департаменту спеціальних розслідувань Генеральної прокуратури України Горбатюка С. В. від 12.04.2017 р.
2. Рішення ВГСУ від 26.04.2011 р. у справі № Б29/117-09-7;
3. Повідомлення секретаріату Європейського суду з прав людини щодо розгляду заяви на рішення ВГСУ від 26.04.2011 р.

**Координатор
Громадської ради доброчесності**